

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлештва, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају.

СЛУЖБЕНИ ДЕО

Његово Величанство Краљ Петар I. благоволео је, на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за начелника друге класе округа рудничког Живојина Пандуровића, начелника исте класе округа крагујевачког, — по потреби службе, и

за начелника четврте класе округа крагујевачког Антонија Вилдовића, начелника исте класе округа рудничког, — по потреби службе.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 23. јануара 1910. г. у Београду.

Указом Његовог Величанства Краљ Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, а по саслушању Министарског Савета, решено је:

да се Д-р Јован Ј. Јовановић, шеф гинеколошко-бабичког одељења и управник бабичке школе на основу § 70. закона о чиновницима грађ. реда стави у стање покоја, са пензијом, која му припада по годинама службе.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 27. јануара 1910. г. у Београду.

РАСПИС

Свима начелствима и Управи града Београда

И ако је расписом мога претходника Пбр. 10618 од 29. априла 1905. године тачно опредељено, како се имају подносити месечни извештаји по струци полицијској: о кретању криминалитета и о раду полицијских власти у погледу проналаска злочинаца, ипак ми многа начелства шаљу непотпуне и несређене извештаје. Придајући велику важност овим извештајима, нашао сам за потребно да обновим и проширим поменути распис, с тим, да се начелства — Управа — од

јануара месеца ове године имају тачно придржавати ових наређења:

1. Извештаји по струци полицијској подносиће ми начелства — Управа — најдаље 10. текућег месеца за прошли месец. Они ће у том циљу прибавити потребне извештаје од средских начелника — кварта — најдаље до 5. текућег месеца.

2. Начелства — Управа — дужни су да према добивеним извештајима среде податке и напишу засебан извештај по струци полицијској, и то по реду ниже изложених дела:

убиства,
детоубиства,
нехотична убиства,
покушаји убиства,
разбојништва и насилне изнуде,
тешке телесне повреде,
силовања,
одвођење девојака,
злонамерне паљевине,
пожари,
опасне крађе,
крађе стоке и земљоделских алата,
злонамерни поништаји туђих ствари,
утаје и проневере,
преваре,
просте преступне крађе,
самоубиства,
покушаји самоубиства,
случајне смрти,
елементарне непогоде.

3. Свака од ових тачака има се детаљно описати, са тачним назначењем времена када су дела извршена и срезана или вароши у којима су извршена.

Нарочита се пажња скреће на то, да код свију казнимих дела буде означено, да ли су њихови извршиоци пронађени или познати, какве су биле последице и штете од дела и каквим се средствима послужило за њихово извршење.

Код свију убиства и њихових покушаја има се опширно изложити узрок и оруђе којим је дело извршено (ако је за дело употребљена секира, треба назначити, да ли је употребљена као оштро или тупо оруђе), а ако ови нису познати,

ваља означити за што се то није могло утврдити.

Код злонамерних паљевина, пожара, опасних крађа, крађа стоке и замљоделских алата, злонамерних поништаја туђих ствари, утаја, проневера, превара и простих преступних крађа мора се за свако дело назначити количина штете са вредношћу у новцу, према представци оштећеног или оцени вештака.

4. За извршиоце казнимих дела потребно је подносити ове податке:

а) име и презиме,
б) место рођења,
в) занимање,
г) године старости,
д) имаовно стање,
ђ) карактер и навике, а нарочито употребу алкохола и да ли је дело извршено у напиту стању,
е) раније осуде,
ж) породични односи,
з) стање душевног и телесног здравља.

Сви ови извештаји морају бити са свим тачни, и, по могућству, поткрепљени службеним подацима (нарочито у погледу ранијих осуда).

5. Код самоубиства и њихових покушаја ваља тачно подносити извештаје о узроцима, начинима и средствима извршења, као и о доба старости, стању душевног и телесног здравља и занимању самоубице.

6. Сем изложенога, у месечне извештаје уносиће се нарочите рубрике о томе:

а) колико и где има непронађених казнимих дела,
б) колико их је пронађено у току прошлога месеца,

в) колико је криваца и по колико дела спроведено суду на осуду,

г) по колико је предмета прекинута кривична истрага и са којих разлога.

7. Саопштавајући овај распис свима начелствима и Управи града Београда, препоручујем им да га се у свему тачно придржавају и напомињем, да ћу за сваку неблаговременост, нетачност и непотпуност у месечним извештајима чинити од-

говорним лично начелника окружног, односно управника града Београда.

АБр. 257.
25. јануара 1910. год.
у Београду.

Министар
унутрашњих дела,
Б. Јовановић с. р.

СТРУЧНИ ДЕО

НЕКОЛИКО ПОГЛЕДА НА РЕЗУЛТАТЕ ХЕМИЈСКЕ АНАЛИЗЕ КАО ДОКАЗНИ МАТЕРИЈАЛ ПРИ СУМЊИ НА ТРОВАЊЕ

(НАСТАВАК)

Б. — Отров би могао у неким приликама и *после смрти* у човечје тело доспети. И у таким случајевима могла би хемијска анализа лешинских делова или њихових остатака позитивно испасти, и ако није било тровања. Ти су случајеви, истина, ређи, али су ипак по правилно решење спорних питања тако важни, да се и лекар и хемичар и правник мора с њима поближе упознати.

После смрти може отров у човечје тело доспети на више начина. Или га може друго како лице у извесном циљу *намерно у лешину унети*, или може *случајно* (дакле без намерног, туђег саучешћа) *до ње допрети*, а у извесним повољним приликама и у њену унутрашњост продрети. И у једном и у другом случају могао би, дакле, тај отров изазвати или баш и утврдити сумњу, да се тиче тровања у правом смислу те речи.

а. — *Отров је намерно у лешину унесен.* — Пре свега дешавају се по гдекада случајеви, да је неко природном смрћу умро, али да му је својта и околина још и у последњим часовима онако подумртвом или већ мртвом силом лекове давала, не би ли га како у живот повратила. Тако се н. пр. дешава, да се већ подумртвом или баш и мртвом човеку силом у уста сипа или под кожу убризгава етер или друго које средство, и ако без успеха. У таким случајевима могло би се онда десити, да лекар или хемичар нађу трагове отрова у устима, ждрелу, једњаку и желуцу, или баш и у лешинским деловима, и ако та особа тај отров није за живота у себе примала.

Најчешће и најобичније додаје се намерно лешинама каква јачина или какав отров у оним случајевима, где смо ради, да *мртваца* одржимо што дуже свежа — т. ј. да га *сачувамо од трулежи и смрада*. Нарочито се то чини лети при јаким врућинама и са лешинама особа, које су здраве, снажне и гојазне напрасно умрле — дакле баш у оним приликама, кад би се с неким правом смело помишљати и сумњати на насилну смрт тровањем. Исто се то чини и у приликама, кад лешина мора дуже време путовати, или кад се укаже потреба, да се мора са сахраном мртваца неко време чекати. У свима тим приликама служимо се ми обично против распадања лешине и смрада баш оним

средствима, која спречавају насељивање и размножавање микроорганизама у мртвим органским материјама — т. з. сапрофита — и њиховог дејства (распадања и развијање смрадних гасова) — а то су махом жестоки отрови. По себи се разуме, да се из низа отрова, који подједнако спречавају напредовање сапрофита или их убијају, најрадије за тај циљ узимају баш они, који што мање мртво тело мењају; који се, дакле, на њему или у њему не издају ни бојом, ни мирисом, а при том су још и јевтини. У ту врсту отрова рачуна се на првом месту сублимат (сприцик), па онда арсен и хлорни цинк, и најпосле сулфат гвожђа или бакра (зелена или модра галица) — а то су у исти мах и једињења, која често служе и за тровање.

Још су чешћи случајеви, где се та средства против трулежи и смрада — средства консевирајућа и десодоришућа — не апликују на саму лешину, него се њима само прска или натапа непосредна околина њена. Тако је н. пр. већ давно ушло у обичај, да се лети на врућинама, а нарочито код гојазних мртваца, прскају или натапају раствором сублимата, сичана, хлорног цинка, зелене или модре галице и т. д. оне *струготине* или оно *иверје*, којим се обично *оставља и пуни мртвачки сандук*, како би на њима мртво тело што чвршће почивало. А то се чини у претпоставци, да ће ти раствори допрети и до саме лешине, и да ће својим дејством спречити њено прерано распадање. Разуме се, да се ти раствори у таким приликама не штеде, него немилнице и толико троше, да се после извесног времена могу хемијском анализом и у лешини наћи, па онда погрешно као доказ за тровање узимати.

И *вештачко консервисање или „балзамовање“ мртваца* врше лекари махом тим истим или сличним средствима. Мацерирају, импрегирају или инјцирају (убризгавају) мртво тело разним хемијским једињењима и јачинама, које имају ту особину, да спречавају насељивање и размножавање сапрофита, а тиме и распадање органских материја. У низу тих једињења махом су најподеснија за тај посао она, која су и за човека отровна; која се, дакле најчешће као отров и употребљавају. Стога се у судској пракси дешавало, да се у таким случајевима посумња на тровање и онде, где је отров само ради консервисања леша, дакле после смрти у тело даспео. Да би се такве погрешке избегле, постоје у неким државама нарочита санитарско-полицијска наређења, којим се консервисање човечјег леша неким отровним једињењима (н. пр. једињењима живе, арсена и цинка) или сасвим забрањује, или се њихова употреба за тај циљ само под извесним погодбама дозвољава. Али како се лекари тих нарадаба ипак увек не придржавају, предвиделе су неке државе одредбу, по којој лекари морају један део оног препарата, којим су мртво тело консервисали или „балзамовали“, у нарочити згодан суд брижљиво затворити и — контроле ради — заједно (у једном сандуку) са консервисаном лешином сахранити. Та мера служи онда као доказ, да тај отров није доспео у тело за живота, него после

смрти — при вештачком консервисању или „балзамовању“.

До лешине могу допрети разни отрови и кад владају какве епидемије — за време какве јаче заразе и морије. Као што је познато заразне клице могу се неко време и на мртвом телу заражене особе живе одржати, те на здраве прећи па их заразити. С тога постоје готово у свима уређеним државама и општинама нарочите санитарско-полицијске одредбе, како се за време трајања епидемије има поступати при опреми и сахрани лешина оних особа, које су од заразе умрле.

Обично се у *гим правилницима* наређује да се *лешине од заражених особа одмах савесно десинфикују*, а десинфекција се врши и опет — отровима. Завије се н. пр. у чаршаве, натопљене у раствор каквог јаког десинфикујућег средства — као што је сублимат, сичан, хлорни цинк, зелена или модра галица, карболка ит.д. — па се тек онда даље опрема и сахрањује. Та средства бирају се за тај посао и с тога, што су најјевтинија, те се могу лакше и за сиротињу набављати. Ако би се, дакле, у таким случајевима после извесног времена појавила сумња, да та особа није напрасно умрла од природне смрти заразом, која је у то доба владала, него је отрована: онда би се при завршној оцени позитивног резултата хемијске анализе увек морало узимати у рачун, да је нађени отров могао бити употребљен као средство за десинфекцију, те после смрти доспети у тело, које је испитивано. То ваља у таким приликама имати на уму и с тога, што су многи појави код извесних, акутних (преких или наглих) заразних болести веома слични појавима неких врста акутног (преког или наглог) тровања, те и последњи часови у животу заражене особе могу бити такви, да баш потврђују сумњу на смрт тровањем. Тако се н. пр. код многих и то баш код најжешћих случајева инфекције дифтеријом, шарлахом, богињама ит. д. јавља по гдекада упорно бљубање и нагло опадање снаге у такој мери, да необавештена околина болесникова може с правом посумњати на тровање.¹⁾ Код тифа (врућица) и других заразних болести у цревима јавља се опет по гдекада уз јак пролив и жестоко бљубање, а пролив и бљубање су веома често први, па гдекада и једини знаци тровања. Најпосле ваља нарочито истаћи, да има инфекција, које се по својим симптомима врло често потпуно сажу са појавама неке извесне врсте тровања. Најбољи пример томе је азијска холера. Појави њени тако су слични појавима при тровању арсеном, да и искусан лекар може за прво време бити у недоумици.²⁾ — У

¹⁾ По својој суштини и јесу ти појави знаци тровања или интоксикације — токсинима, које заразне клице својим животом у тело изводе.

²⁾ Сличност између појава код холере и појава при тровању арсеном тако је очигледна и потпуна, да су је и сами злочинци у своју корист употребљавали. Тако се н. пр. зна за једну кривичну парницу ове врсте. Владала је холера. У једној богатој породици помру од холере у сразмерно кратким разним времена готово сви њени чланови — тако, да их све наследи једна жена. С почетка, наравно, то није могло упасти у очи, јер је холера донета беснила и читаве породице сатрала, али се касније појави сумња, да је та жена — наследства ради —

свима тим случајевима могло би се, дакле, десити, да баш појави саме инфекциозне болести код необавештених људи изазову сумњу на тровање, па да они — на основу те сумње — траже лекарски преглед и секцију леша са хемијском анализом лешинских делова. Хемијска анализа би, наравно, могла констатовати ону врсту отрова, која је при опреми леша служила као средство за дезинфекцију, и ако та особа није трована.

Најпосле ваља нарочито истаћи, да има случајева и *злонамерног или кривичног подметања и потуривања отрова у лешину* или лешинске делове *туђом руком* — и то у разним циљевима. Тако се н. пр. дешавало, да су убијце у лешину своје жртве, коју су другом којом врстом насилне смрти уморили, отров подметали, не би ли се касније истрагом и хемијском анализом у њој констатовало, па тај случај као самоубијство тровањем окарактерисао. Слични случајеви дешавају се и приликом спорова о каквом великом наслеђу. Заинтересована лица покушавају н. пр. на све могуће начине, да свога противника (рецимо удовицу каквог умрлог богатина, којој је он велики део своје имовине оставио) искључе из наслеђа. У тој намери дођу по гдекада и на мисао, да пред судом подмету тровање тестатора намерним потуривањем каквог отрова у његову лешину. — Најпосле има и тако покварених индивидуа, да ће из прости заваде, омразе или пизме намерно потурити отров у лешину каквог (природног смрћу) умрлог члана породице, само да могу кривицу на омражену особу наметнути, и против ње кривичну тужбу подићи.

Начин, како такве особе злонамерно *троне отров у објекте*, који долазе на хемијску анализу, у главном је двојак. Или га подметну непосредно у саму лешину пре него што су исказали сумњу на тровање, па тек онда траже кривично истражење, ексхумацију, секцију и хемијску анализу, — или је сумња већ напредизречена, па да се истражењем потврди, траже се и вађу се при самом шиљању лешинских делова за хемијску анализу згодне прилике, да им се отров дода. — По себи се разуме, да ће такви злочинци своју намеру тим лакше и поузданије извршити, ако се истражник и обдуженат не би строго придржавали правилника при прибравњу и шиљању материјала за хемијску анализу, те тај материјал тако осигурали, да му се ништа не може ни одузети ни додати. С тога би им увек била дужност, да тај материјал пошљу само у чистим, (званично) запечаћеним, а при том још и таквим судовима, који се ни с које друге стране (н. пр. са дуге или данцета) не би могли отварати. На жалост баш код нас постоји у томе правцу толики нехат и немар, да би се случајеви злонамерног

подметања отрова у лешинске делове могли често понављати.

(НАСТАВИЋЕ СЕ)

Д-р М. Јовановић-Батут.

ПОЛИЦИЈСКЕ НАРЕДБЕ

(СВРШЕТАК)

Писане и неписане наредбе.

Наш закон познаје само писане полицијске наредбе и једино о њима и говори у § 326. крив. законика и чл. 43. зак. о уређењу округа и срезова.

Вредно је, међутим, поменути, да поред ових писаних наредба има и неписаних, усмених, које закон нигде не предвиђа, али их живот показује и на крају и закон прећутно признаје. То су оне усмене наредбе, које у случајима преке опасности издају полицијски органи у општем интересу, и које морају да се изврше, јер имају и санкције. Истина та санкција не састоји се у казни, већ у *принуди, насилном извршењу*, за то што су ти случајеви такве природе, да се под формуле не могу подвести и што је, најзад, и сама принуда, као једна форма полицијске делатности, довољна. Да поменемо, примера ради, један од тих случајева, који је и код нас врло чест: *пожар или поплава*. Вода или ватра отму толиког маха, да се само брзим мерама може општа опасност отклонити. Оним полицијским органима, који су р таквим случајима функционисали, познато је, да има сопственика, који неће да оставе своје добро, већ из очајања хоће да умру са њим. Усмене наредбе полицијских органа, да се таква лица силом уклоне са тих опасних места, нису нигде законом предвиђене, али се морају извршити. Ако сопственик неће да их сам изврши, или да се по њима управља, полицијски органи, у општем интересу, имају право и дужност, да их силом изврше. Таквим наредбама, кад-и-кад, може се вређати и привидно право појединаца, нпр. при пожарима, кад ватра отме маха, срушити извесну кућу до куће која гори, да ватра не би обузела остале. И ма да такве наредбе показују очиту повреду приватног права, оне нису незаконите све донде, докле су у сразмери са величином опасности која је претила и докле су вршене у општем интересу, интересу друштва. За оцену питања о томе, у случају жалбе приватних чије је право повређено, надлежан је по нашим законима суд, који ће увек морати каквог чиновника и у опште органа полицијске власти, ослободити одговорности, када нађе, да је та мера била потребна. У таквим случајевима треба имати на уму и то, да је полицијски орган, који је такву наредбу издао, био представник друштва, које, као и сваки појединац, има право одбране од опште опасности.

Ове усмене, написане, полицијске наредбе долазе у ред најтежих и најделикатнијих функција полицијских органа и показују одмах правог полицајца.

Неколике напомене из праксе.

а.

Поменуо сам, да многе полицијске власти имају обичај, да при издавању ових наредба прекораче границе датог овлашћења из § 326. крив. законика и да својим наредбама регулишу и оне случајеве, које је већ законодавац регулисао. Примера ради да наведем чл. 40., 41., 44. и 71. Полицијских Наредба за Београд од 26. јуна 1902. Бр. 18324., да и не помињем полицијске наредбе власти по унутрашњости. Летимичан поглед на § 329. тач. 8. крив. зак. покаже, да су сви ови случајеви из поменутих чланова наредба обухваћени овим законским прописом и да су, према томе, ови чланови незаконити.

б.

Делокруг важности ових наредба ограничен је. Обавана тих наредба, као што се сада врши, није Уставу саобразна. Међутим, њихова важност обавезна је за све грађане, који се у реону где оне важе вађу и против њих што учине, па ма они били и из других места. Претпоставимо случај, да су те наредбе обзнањене и преко Српских Новина и да су у опште испуњени сви услови и олакшице за што боље упознавање грађана са њима, — па ипак правичност захтева, да се има законских обзира према грађанима из других места, када против њих поступи.

Могућност, којој су таква лица изложена да против наредба погреше, далеко је већа, него код грађана из самог места, за то, што они не могу знати, све наредбе, које се преко Српских Новина обзнањују. Кад-и-кад је таквим наредбама забрањено оно, што је у месту где он живи, слободно; и кад-и-кад и оно, што он, по својој ступњу образованости, не може да замисли, да се може забранити.

Зато би и било неправично такве случајеве третирати онако исто, као и случајеве, када грађани из места што учине против наредба. Треба имати на уму, да је *summum ius summa iniuria*.

в.

Многи полицијски органи имају чешће обичај, да у специјалним случајима, а нарочито у онима, где какав поступак грађана нема карактерних знакова ни једног кривичног дела, подводе га под § 326. крив. закона и доносе пресуде. Такав случај обично је један од оних, које је законодавац побројао у § 326. крив. закона. Заборавља се у таквим приликама, да треба испунити и многе друге услове из § 326. крив. зак., па да таква радња извесног лица буде кажњива.

Тако, потребно је да се такви случајеви изречно *наредбама* забране, да те наредбе буду правилно донете, обнародоване ит.д. и да тек по испуњењу свега тога, таква радња приватнога може бити кажњива.

Један карактеристичан пример такве наопаке примене § 326. крив. законика налази се у Збирци Одлука Државног Савета од г. М. Вукићевића, а састоји се у овоме:

своје сроднике отровала. На основу те сумње и неких доказа у томе правцу поведе се кривично истражење, нареди ексхумација, секција и хемијска анализа леша, који су били у питању, и констатује препредено изведен и ужасан злочин. Оптужена жена је донела своје рођаке отровала арсеном — у оправданој нади, да ће се њихова нагла смрт под извесним симптомима, који личе на симптоме холере, сматрати као смрт од холере.

Н. Н. из Београда имао је станове за издавање у Београду. Стручна комисија нађе, да су ти станови нездрави и кварт на основу тога мишљена и § 326. крив. зак. решењем забрани Н. Н. издавање под закуп тих станова. Ово решење одобри Управа града Београда, Министар Унутр. Дела и Државни Савет одлуком својом од 2. марта 1904. № 1335., ма да је Н. Н. сасвим правилно објашњавао, да се § 326. крив. закона не може односити на овај случај као специјалан.

Ту и такву одлуку, као што се види, одобрио је Савет, који у то исто време, у другим случајевима сасвим правилно о § 326. крив. зак. каже ово: да је тај законски пропис само једно овлашћење дато месној полицијској власти, да може издавати наредбе и њима регулисати извесне законима нерегулисане правне односе из јавног живота, који носе карактер општности.

г.

Раније сам поменуо, да су првостепени судови касациони у погледу оцене законитости ових полиц. наредба. Разни погледи, који могу код полицијских и судских власти постојати о томе, шта је законито, а шта не, могу често довести до великих незгода. Питање о оцени законитости долази пред суд, казали смо, онда, када је наредба већ примењена, — онда, дакле, када је лице на које су примењене, у извесним случајима, већ лишено слободе, јер се по § § 15. и 16. Полицијске Уредбе пресуде за дела из § 326. крив. законика могу одмах извршити.

Неопортуно је, према томе, хитати и без велике потребе, бар у првим случајима примене наредба, користити се правом из § § 15. и 16. Полиц. Уредбе, док се не види како ће суд оценити њихову законитост.

д.

Законодавац може усвојити и озакоинити правне принципе противне правном појимању, може регулисати друштвене односе противно правним обичајима; може донети непопуларне законе из фискалних и других узрока и т. п., — па ипак негодовање према таквим законима биће мање него према наредбама полицијске власти, које су противне правном појимању, из којих се не види корисност њихова по опште добро, и које се извршују сурово и без скрупула. Треба увек имати у виду, да те наредбе издаје полицијска власт, она иста, која врши код нас и масу других за грађане непријатних послова; која по тим истим наредбама и суди и пресуде извршује, — па ће се појмити, да и добре наредбе ретко наилазе на добар пријем код грађана само за то, што их издаје неомишљена полиција.

Љ. Јоцић.

КРИМИНАЛНА ПОЛИЦИЈА

(НАСТАВАК)

Дете је са собом носило једну кутију за рад: дугачку 20 см., широку 15 см и високу 10 см., чији је поклопац био по-

кривен јастучићем за чиоде од зелене чоје. У кутији су биле ове ствари: плетиво од црвене вуне, започетци везиљских радова, неколико побожних слика и један стари молитвеник са изгужваним листовима, штампан у Зеховој штампарији у Брен ле Конте.

По изласку на улицу, Жана се зауставила пред кућом и тада су јој пришли неколико школских другова и другарица и провели с њом у разговору неколико минута. Овом приликом Жана је отворила кутију за рад и показала им своје слике, а потом се с њима опростила и пожурила матери. Док су деца настављала прекинуту игру и необраћајући више пажњу на своју другарицу, дотле је Жана, радосна и весела, хитала кроз вечерњи сумрак да за навек ишчезне у необјаснијој мистерији једног гнусног и одвратног злочина.

* * *

Жана је напустила кућу и пошла матери у 7 часова мање 10 минута; пред кућом је, као што смо видели, застала неколико тренутака у разговору са друговима и другарицама, а потом је отишла и ишчезла. Ово је било први пут, да је она сама отишла у вече од куће.

Пошто се овог вечера дете не беше вратило кући до 8½ часова, стара Ван Галкова посла своју трећу кћер Жану код Франсоазе да види шта је са малом. Девојчице тамо не беше. Може се већ појмити материна узбуђеност, страх и очајање. Две сестре вратиле се одмах у родитељски стан. Радост и мир напустише за свагда ову, раније тако мирну и срећну кућу, и уступише место бризи, очајању и жалости.

Прва брига жена била је, да о свему извести људе, и с тога су одмах отишле и нашле старог Ван Галка и синове му: Мишела и Виљема. У исто време очајна мати јурила је грозничаво по целом кварту, и по дућанима и крчмама распитивала за несталу Жану, али узалуд: дете не беше нигде виђено. У 9½ часова Франсоаза извести о нестанку детета спомену полицијску станицу у улици „La Fiance“. Стари Ван Галк, међутим, напушта своју дужност у позоришту и, по допуштењу дежурног полицијског официра, извештава преко позоришног телефона све полицијске станице о Жанином нестанку. Бојећи се какве отмице или освете стари, после овога, одлази са сином Мишелом у стан Жаниног оца, који изјављује да девојчицу није ни видео, и позива Ван Галкове да му прегледају стан. Видећи га озбиљно узбуђеног, стари Жак му верује на реч и враћа се натраг. За ово време његова жена беше отишла са једном ћерком у болницу Сен - Жан, одакле је преко телефона тражен извештај од свију болница по предграђима о томе: да ли је овога вечера у коју од њих донето какво болесно или рањено лице? Одговор је био негативан. Несрећне жене вратиле се кући исприљене и сломљене.

Тачно у поноћ, млађи Ван Галк, Виљем и Јулије Кипр, син једне глумице из фламанског позориште, стиглише у полицијски комесаријат III дивизије. Ми-

стерпозни пакет већ је био донет и отворен. Пошто су познали леш Жанин, напустише у очајању комесаријат и одјурише да страховиту вест саопште фамилији. И Франсоаза се вратила, али од ње крију истину: саопштавају јој само да је мала нађена, и да је због повреда по ногама морала бити пренесена у болницу.

У поноћ и четврт, стари Ван Галк и Мишел враћаху се из Моленбека. На углу улице „Laeken“, готово пред самим њиховим вратима, очекиваху их два господина.

— Ви сте, без сумње, деда нестале девојчице... Излишно је да и даље трагате... Дете је нађено... Оно је жртва једног малог несрећног случаја... Изволте с нама у комесаријат; тамо га можете видети.

Човек, који је ово говорио, био је Жонсен, официр судске бригаде.

Стари Ван Галк и Мишел поћеше за полицијцима у полицијски комесаријат, где им открише један део истине. Сломљен од бола и туге, стари не имајаше снаге да последњи пут види црте драгог детета. Индентитет Жанин званично је утврђен изказима њених ујака: Алберта, Мишела и Виљема, и позаника: Јулија Кипра и гђе Валерије, сусетке Ван Галкових. У 1¼ час по поноћи полиција је отпустила све ове личности, а у 3½ часа изјутра сви Ван Галкови бежу поново позвати у полицијски комесаријат, у коме се већ налажаху: државни тужилац Нажел са својим помоћником; истражни судија Хаво; лекар Јулије Ленер; судски лекари: Д-р Лебрун и Хежер Жилберт; шефови полиције и судски агенти.

Истрага отпоче. У 5 часова изјутра стари Ван Галк, за време испита, сазнаде истину у свој њеној страхоти. У 9 часова изјутра, власт допусти Франсоази да се повуче, са налогом: да се одмах, и то околним путем, избегавајући улицу „Laeken“, врати у свој стан.

* * *

Новост о злочину још изјутра била је позната целом Брислу. У тесној улици „Hirondelles“, пред зградом државног тужиоца, одмах се скупила маса света. У 9½ часова једна жена иђаше нервозно и узнемирно улицом „Laeken“ ка фламанском позоришту. Опазивши издалека гомилу, приближи јој се и, радознала, упита једног господина за узрок њеног скупљања.

— На овом је месту ноћас нађен један пакет, у коме је био леш једне мале и плаве девојчице од 8 год., која је силована, убијена и исечена на комаде, — одговори непознати.

Чу се један промукао и очајан узвик: „Жана“, а потом жена подиже руке у вис и паде као маса, громом погођена. Пренесоме је одмах у једну оближњу кућу. Кад је после неколико часова дошла себи, била је у стану својих родитеља. Ова жена беше Франсоаза Ван Галк, мати Жанина. Она је, као што се види, сазнала за смрт свога детета на начин достојан канибала примитивног Конга.

* * *

На 8 дана после извршеног злочина 15 фебруара, у 4 часа по подне, два таљигаши опазише у улици „Médori“, у малој шумици, званој „Краљева Башта“, један добро увезани пакет. Из радозналости, замолише уличног позорника за допуштење да пређу преко оgrade и виде шта је у пакету. По добивеном допуштењу, један од њих прекорачује ограду и узима пакет, који је био увијен у новине и увезан танким канапом. Кад су га отворили, нашли су њаму старе детиње ципеле.

— Е добро, шта ћеш да радиш с њима? упита други кочијаш.

— Ни сам не знам, одговори први. Дађу их коме; можда ће требати неком сиромашу.

После овог разговора таљигаши продужише свој посао и не мислећи више на овај догађај.

У вече, по свршетку посла, човек код кога беху остале нађене ципеле, оде у кафану на чашу пива, и том приликом исприча осталим гостима шта је нашао.

— То су, без сумње, ципеле мале Ван Галкове, примети један од слушалаца.

— Доиста, то може бити истина, а ја на то нисам ни помислио: сутра ћу их однети у полицијски биро, — одговори спокојно таљигаш.

Кад је сутра дан полицијски официр примио од таљигаши ципеле и известио о томе свога шефа, овај му нареди да их покаже Ван Голковима. Пре него што их је и видела, стара Ван Галкова пружица је један елемент неоспорне идентификације: мала је имала жуљ на пети због клинца на једној штикли, те је с тога стара, да би отклонила ову незгоду, направила нарочити њон од хартије. Чим су јој показали ципеле, она их је одмах познала, и из једне од њих живо извадила овај њон, направљен од једних немачких, илустрованих новина. Извештен о овоме, државни тужилац нареди да се одмах предузме истраживање по баштама, које су се граничиле са местом на коме су нађене детиње ципеле.

Овог истог дана, у петак 16 фебруара, у 2 часа по подне, баштован Билен нашао је још два пакета у парку краљевог ферма „Stuyvenberg“, на 100 м. од места где су нађене ципеле, с леве стране улице „Médori“. Ова два пакета морала су бити бачена преко оgrade по свој прилици 15 фебруара по подне. Они су били дугачки по 40 см, широки по 20 см, имали су облик шунке и били су добро увезани дебелим канапом. Као год и први пакет са трупом детињим, и остала три: овај с ципелама и ова два с бутинама, падали су у очи начином на који су били упаковани и везани, и који је био апсолутно савршен.

Детињи огртач, појас, кутија за рад и њена садржина остали су непронађени. Вероватно је, да је злочинац сагорео и уништио ове предмете, који су га могли компромитовати, пошто их није смео дуже времена чувати код себе као трофеје своје победе.

(НАСТАВИЋЕ СЕ)

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Учињена су нам ова питања:

I

Суд општине ратајске, актом својим Бр. 176. пита:

»У чл. 2. тач. 8. става 4. зак. о таксама јасно је казано, да свака жена раздвојена од мужа пресудом духов. суда (§ 417 гр. зак.) има право на сиротно уверење, изумимајући оне, које имају имање на своје име, на које плаћају више од 5 динара непоср. пореза. Али у овој општини има случај такав, да се једна девојка удала за једног момка, па се после, пресудом духов. суда раздвојили, и вратила кући свога живог оца, да тамо живи. — Њен отац нема никаквог мушког потомка већ њих неколико девојака.

Сад ова женска тражи сиротно уверење од ово — општ. суда, у смислу закона о таксама, с' правом да она нема никакво имање и да је она раздвојена од мужа. Суд моли уредништво за објашњење, има ли она право на сиротно уверење, и неће ли се косити са расписом Господина Министра Финансија од 1. октобра 1909 г. ПрБр. 20395., пошто је она наследница, и живи у задрузи код свога оца?«

— На ово питање одговарамо:

Расписом својим од 1 октобра прошле године ПрБр. 20395, г. Министар Финансија објаснио је значај тачке 8. чл. 2. закона о таксама тако, да сваки члан једне задруге, која плаћа преко 5 динара непосредног пореза без приреза и личног пореза, мора плаћати таксу кад води спор.

Како молила, о којој је овде реч, не само што живи у заједници са својим оцем, него је још и наследница његовог имања, те се њој, у смислу поменутог расписа, не може дати уверење о сиротном стању.

У осталом, суд јој може дати уверење, у коме ће констатовати какав је њен положај у кући њенога оца с обзиром на закон о таксама и на њено брачно стање, па ће власти, којима она поднесе то уверење ценити: хоће ли га примити као доказ о сиромаштини или не.

II

Раденици нишке радионице питају: да ли њихова зарада може бити у опште предмет забране, и да ли су власти које ову наплаћују, дужне да врше обуставу?«

— На ово питање одговарамо:

Наређена § 471. грађанског судског поступка, као изузетак од општег правила, ништа не говоре о томе: да ли се може ставити забрана на зараду надничара, дневничара — коју примају од приватних лица или установа, било истог дана за који су радили, било недељно, петнаестодневно или како другачије.

И како код овог изузетног правила не може бити аналогије, без обзира што њој у грађанском праву има места, ми налазимо, да би ова зарада могла бити предмет забране у опште.

Али како сваки од ових радника може осујетити извршење забране на тај начин, што би одмах по стављеној забрани напустио рад, то су надлежности, односно приватна лица у немогућности да судске одлуке о забранама изврше.

Тако нпр. једном је раднику нишке радионице стављена забрана на надницу, јер су сви радници по чл. 6. Службених прописа за раднике нишке радионице *надничари*, без обзира на то што ову примају петнаестодневно, али он одмах напусти посао по чл. 18. поменутих правила.

У овом случају управа радионице одмах извештава суд, да се забрана није могла извршити и предмет оставља у архив.

На тај начин са том је забраном свршено, и по њој се не може вршити наплата ако би радник после извесног времена опет ушао у посао, пошто његова нова дневница није онај објекат, на који је забрана стављена и који је од стране повериоца фиксиран као предмет залог у смислу § 378. грађ. суд. поступка.

Из ових разлога и приватна лица и управе завода могу да одбију извршење забрана, које се стављају на дневнице, истичући истинску немогућност њиховог извршења.

III

Судови општина: жучке актом бр. 1521; александровачке бр. 197; биновачке актом бр. 40; степашке актом бр. 201; крушичке актом бр. 102; љубостињске актом бр. 277; писканске актом службеним; и О. Банковић из Д. Коњувца питају:

»1. каква се писменост тражи за председника општине;

2. шта се рачуна под сталним државним прирезом;

3. може ли бити председник који нема 30 година старости; и

4. да ли кандидат за председника или одборника може једновремено бити и предлагач на истој кандидатској листи?«

— На ова питања одговарамо:

1. Како треба разумети ону одредбу из чл. 105. закона о општинама о писмености, објашњено је у бр. 3. и 4. овога листа за ову годину под V на питање општине велико-лукањске. Треба прочитати то објашњење, и тамо ће се наћи потребан одговор;

2. Под сталним државним прирезом разуме се само 75%, колико се наплаћује на сваки динар према члану 76. закона о порезу;

3. Председник општине мора имати 30 година старости; и

4. Сваки правни гласач једне општине, ако га има у азбучном списку, може бити предлагач, па по томе могу бити предлагачи и сами кандидати листа.

Објашњење последње тачке чл. 105. закона о општинама.

Поводом питања суда општине баришке актом Бр. 32. које гласи: Да ли се последњи одељак члана 105. закона о општинама, по коме пензионери за време службе у општини немају права на пен-

енију, односи само на пензионере, који су у служби општине београдске, или то важи за све општине у Србији — и поводом одговора на ово питање, који је дат међу „Поукама и обавештењима“ под II у 3. и 4. броју Полицијског Гласника од 24. јануара 1910. године — дајемо следеће објашњење:

У члану 105. закона о општинама прописани су извесни услови за председнике општинске и кметове у опште, а поред тога, последњим ставом истог члана, регулисан је, изузетно, положај председника, потпредседника и кметова правника у општини београдској, изражен у односу ових лица према правима, скопчаним са државном службом. Последњи став поменутог члана закона о општинама гласи: „Председнику, потпредседнику и кметовима правницима у општини београдској, године проведене на овим положајима, рачунају се у године указне службе кад ступе у државну службу, било да су пре тога били у овој, било да у њу први пут улазе. Ове године важиће за пенсију породице кад ступе у државну службу, ако уплате улог прописан законом о пензионском фонду за удовице и децу умрлих чиновника, за све време како службе у општини, тако и оно до ступања у државну службу, ако у ову не долазе непосредно са општинске службе. Ако су у општинску службу ушли из државне, или као пензионери, и редовно плаћали улог у удовички фонд, онда неће плаћати нов, у колико су га платили. Пензионери за време службе у општини немају права на пенсију.“

Према томе, последња тачка: „Пензионери за време службе у општини немају права на пенсију“, не односи се на пензионере у служби општинској у опште, већ само на пензионере у служби општине београдске, јер, да се хтело, да се то законско наређење односи на све општине у Србији, оно би се издвојило у засебан став, а не би се додавало оном ставу, који говори само о часницима општине београдске.

Поред тога и историја постанка овог последњег става члана 105. закона о општинама упућује нас на тумачење: да се последња тачка тога става, по којој пензионери за време службе у општини немају права на пенсију, односи само на пензионере у служби општине београдске — а то се закључује по овоме:

Цитирани став постао је из вине оделитих делова. Приликом специјалне дебате у Народној Скупштини, на првом и другом читању предлога о изменама у закону о општинама (састанак 32. и 56. редовног сазива скупштинског од 1. октобра 1909. године), пошто су се извесни народни посланици ставили на гледиште, да часницима општине београдске не треба стварати изузетан положај у погледу рачунања година, у општини проведених, за пенсију и службу државну у опште, одлучено је, да као умерење права, која се признају часницима општине београдске, дође наређење законско, да пензионери за време службе у општини немају права на пенсију. Ово наређење добило је вид засебног и последњег става у члану

105. закона о општинама. Али, да не би било сумње, да ли се тај пропис односи на све општине у земљи или само на општину београдску, то је усвојен предлог, да се тај пропис дода као последња тачка последњем ставу чл. 105. закона о општинама, који став има у виду једино општину београдску, — те је на тај начин овај став озакоњен онако, кака смо га горе навели. Приликом дебате у Народној Скупштини о овом ставу г. Министар унутрашњих дела, који је измене у закону о општинама спроводио кроз Народној Скупштини, нарочито је нагласио, да се сва наређења из последњег става чл. 105. закона о општинама односе само на Београд. Ово налази свога оправдања и у томе што се на овај начин олакшава одлазак пензионера, као способних администратора, за часнике општине по унутрашњости Србије.

Према свему напред изложеноме, пензионери за време службе у општинама у унутрашњости земље имају права на примање пенсије, јер им то право није одузето изричним законским наређењем.

А. Ј. Е.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

КО ЈЕ ОВО?

У Софији је ухваћено на покушају једне крађе и притворено ово лице, које је тамо изјавило да се зове **Добросав Рачић**, син Богдана и Маре Рачића из Пожаревца, рођен 1873. године; по занимању, казао је, да је кавџија

и да је у последње време живео у Пожаревцу. Међутим начелство округа пожаревачког тврди да такво лице тамо није познато.

Ако би ко што знао о овом лицу, моли се да о томе извести Управу града Београда с позивом на Бр. 3128.

Т Р А Ж Е С Е

Светозар Чачић, бојаница из Шапца, отумарао је незнано куд још 6. пр. месеца и до сада се није могло сазнати шта је с њим.

Он је стар 36 година, средњег раста, смеђих бркова, дугих образа. — Денеша начелства округа подринског Бр. 211.

Милоша Садића, скитачког Циганина, тражи начелник среза косаничког ради извршења једне монополске пресуде над њиме. — Денеша начелника среза копаоничког Бр. 7596.

Зорка, кћи **Софије** и **Драгутина Петровића**, надничара из Београда, отумарала је 16. прошлог месеци незнано куд и до данас се није јавила родитељима. Она је стара 14 година, раста малог, прномањаста и сува. Од одела има на себи: затворено плав жакет и сукњи, на глави црну мараму и на погама црне чаране и ципеле. — Акт Управе града Београда Бр. 3428.

Ђуру Симоновића, колара из Јагодине, који је пре 6 месеци напустио своју породицу, радњу и кућу тражи начелник среза беличког. Он је стар 35 година, средњег раста, добро

развијен, бркова и косе смеђих, брија се, у оделу је грађанском. У циљу лакшег проналазка износи се и његова фотографија. — Акт начелника среза беличког Бр. 1542.

Јеремија Илић, из Дебелице, који по пресуди књажевачког првостепеног суда има да издржи и 2 године полицијског надзора, тражи се ради извршења пресуде. Он је стар 38 го-

дина, средњег раста, косе плаве, бркова малих, без браде. — Акт начелника среза тимочког Бр. 474.

Бождар Лапчевић, земљоделац из Рокца у срезу жупском, 24. прошлог месеца побегао је из болнице за душевне болести, где је био на лечењу. Он је стар 37 година, средњег раста, на левом образу има ожиљак од ране. На себи има државно одело од плаве чоје. — Акт Управе града Београда Бр. 3305.

Нека све полицијске и општинске власти живо потраже нестала лица и пропаћена ипште именованим властима, које су тражење захтевале.

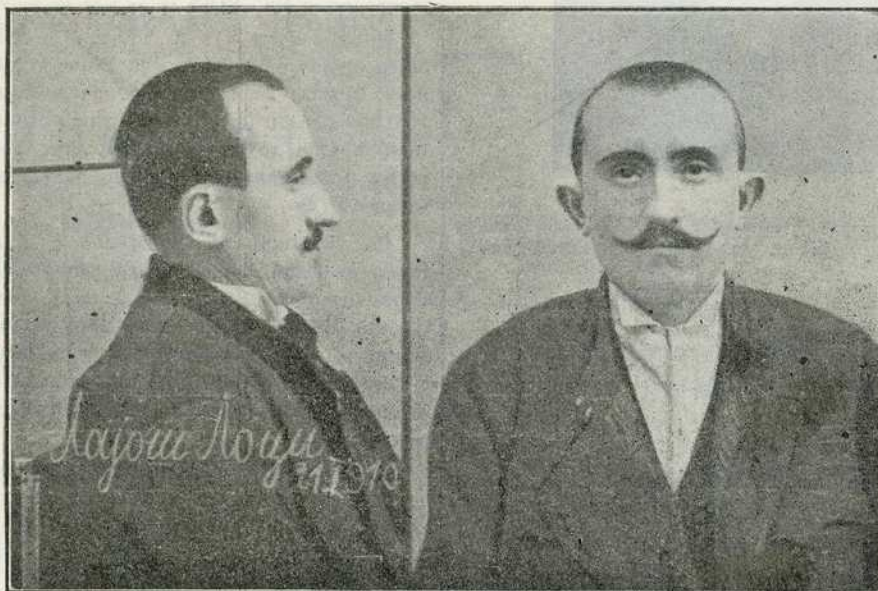
ПРЕСТАЛА ПОТРЕБА

Зорка, кћи **Јована Станића**, из Београда, чије смо тражење донели у 1. и 2. броју од ове године, јавила је се својим родитељима, те је престала потреба за даљим њеним тражењем. — Акт Управе града Београда Бр. 2811.

Светозар Ђурђевић, из Баца, нађен је мртав 11. прошлог месеца, те је престала потреба за даљим његовим тражењем. — Акт начелника среза прокувачког Бр. 1292.

СКРЕЋЕ СЕ ПУЖЊА

Лајош Лоци, осуђеник београдског казненог завода, 21. пр. мпа издржао је осуду и као стран поданик прогнат је на свагда у Аустро-Угарску. Лајош је родом из Жабља у Банату, по занату касарин, и пре осуде живео је у Шанду. Шабачки првостепени суд два пут

га је осуђивао због опасних крађа; први пут на пет, и други на седам година робије. Скреће се пажња свима полицијским, а нарочито пограничним властима, да на повратак Лајошеву у Србију нагне и да га у случају повратка у Србију понова прогнају. У том циљу износи се и његова фотографија, која је снимљена по његовом изласку са осуде. — Акт Управе града Београда Бр. 1698.

Непознати крадљивац ноћу између 16. и 17. пр. месеца украо је Вукосаву Дробњак-овићу, земљоделцу из Ужича, државну пушку система «Маузер» модела 1880 г. серија «П» № 6781. — Денеша начелства округа ужичког Бр. 503.

Непознати крадљивац ноћу између 19. и 20. пр. месеца украо је Живадину Куклићу, земљоделцу из Трњана државну пушку система «Маузер» серија «З» № 1916. — Денеша начелника среза крајинског Бр. 753.

Непознати крадљивац украо је Теофану Јанковићу, из Курића у срезу студеничком, државну пушку система «Маузер» серију «Г» № 6340. — Денеша начелника среза студеничког Бр. 1175.

ПОТЕРЕ

Стеван Н., Циганин, родом из Гукоса у срезу качерском, одговара код начелника среза посавског округа београдског за прављење лажног новца. Он је стар 25 година, висок, плав, плавих, танких бркова. Од одела има на себи: гуњ од шајка, црне штофане панталоне, на глави шубару и на ногама опанке. — Денеша начелника среза посавског округа београдског Бр. 987.

Мата Вјелица, из Јовиних Ливада у срезу прокувачком, 19. пр. месеца убио је свога комшију Петра Булајића на затим побегао. Он је стар 21 годину, средњег раста, косе смеђе, очију жућкастих, без бркова, на челу има белегу од посекотине. У оделу је сељачком. — Денеша начелника среза прокувачког Бр. 1022.

Паун Младеновић, тежак из Гамзиграда у срезу зајечарском, одговара за убиство извршено над Павлом сином Петка Калиновића из истог села. Он је стар 24 године, раста ви-

соког, у лицу црномањаст, очију црних, поса правог, чела високог, малих бркова и браде, у оделу сељачком. — Акт иследног судије зајечарског првостепеног суда Бр. 1350.

Радомир Ђурић, из Кораћице, извршио је опасну крађу, на побегао. Он је стар 30 година, раста малог, у лицу сувоњав, у оделу сељачком. — Денеша начелника среза космајског Бр. 1517.

Миљивоје Тешановић, келнер, родом из Лознице, одговара код кварта теразијског за крађу, али се налази у бегству. Он је стар 32 године, плав, омален и доста пун. — Акт Управе града Београда Бр. 2922.

Борисав Марковић, тежак из Малих Крчмара у срезу дененичком, извршио је крађу Богосаву Недовићу, опанчарском раднику, који станује у реону топчидерске полиције и том приликом однео му: један пар мушког одела; један полован шарен ћилим; један полован иберциер; два креветска чаршава; један пар мушких и један женских ципела; један сат будилник; један полован женски огртач и уложну књижицу «Прометне Банке» по којој је уложено 7 динара. Борисав је стар 25 година, плавих бркова, у сељачком оделу, са чизмама на ногама. — Акт Управе града Београда Бр. 1919.

Милан Ђорђевић, бив. жандарм и кафеџија из Зајечара, одговара за крађу код начел-

ства округа тимочког, али се налази у бегству. Он је стар 32 године, раста средњег, косе и бркова смеђих, добро развијен. — Денеша начелства округа тимочког Бр. 16320.

Милорад Љуцић, тежак из Комирића, одговара за више злочина али се налази у бегству. Он је стар 28 година, висок, малих црних бркова, брија се; у сељачком је оделу. — Денеша начелника среза рађевског Бр. 1032.

Милован Мирковић, рударски радник из Соколовице, украо је ноћу између 23. и 24. прошлог месеца Бошку Брковићу и Благоју Врховићу рударским радницима из истог села два сребрна сата, два пара новог одела, један пар нових ципела и 60 динара у новцу. Он је стар 19—20 година, раста високог, образа округлих, очију смеђих, без бркова и браде. — Денеша начелства округа тимочког Бр. 893.

Милан Јовановић, ужар из Београда, има да одговара код кварта палилушког за дело из § 203 казненог законика али се налази у бегству. — Акт Управе града Београда Бр. 3644.

Светозар Поповић, тежак из Миоковаца, има да се узме на одговор за више утаја у званичној дужности али се налази у бегству. Светозар је стар 45 година, косе и бркова црних, без браде, омален, дежмењаст, у оделу је сељачком. — Акт начелника среза љубишког Бр. 1166.

Боста Н., столарски радник, ноћу између 27. и 28. прошлог месеца извршио је опасну крађу у Аранђеловцу и том приликом однео: један пар новог коцкастог одела; један револвер за пет метака. Он је стар 20 година, раста средњег, косе риђе, очију плавих по лицу роав. У оделу је грађанском, са шубаром на глави, а на ногама има ципеле «колумбо». — Денеша начелника среза јасеничког округа крагујевачког Бр. 3131.

Два непозната зликовца 17. прошлог месеца напали су на кућу Милека Петровића, из Рудоваца, и том приликом разбили су сандук и из истог однели: 800 динара у новчаницима од по 10 динара; један велики дукат од 75 динара и један дукат од 12 дин. Један је зликовац стар 23—25 година, висок, дугих образа, сувоњав, танких бркова, у сељачком оделу, са шајкачом на глави; други је стар 25—27 година, раста средњег, плав, буцмаст, малих бркова, брија се; у сељачком је оделу, са шубаром на глави, а око врата има обешену шарену торбу. — Денеша начелника среза колубарског округа београдског Бр. 1021.

Препоручује се свима полицијским и општинским властима, да за свима побеглим личностима учине најживљу потеру, и у случају проналаска стражарно их унуте властима које су потернице издале, с позивом на означене бројеве акта или денеша.

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА

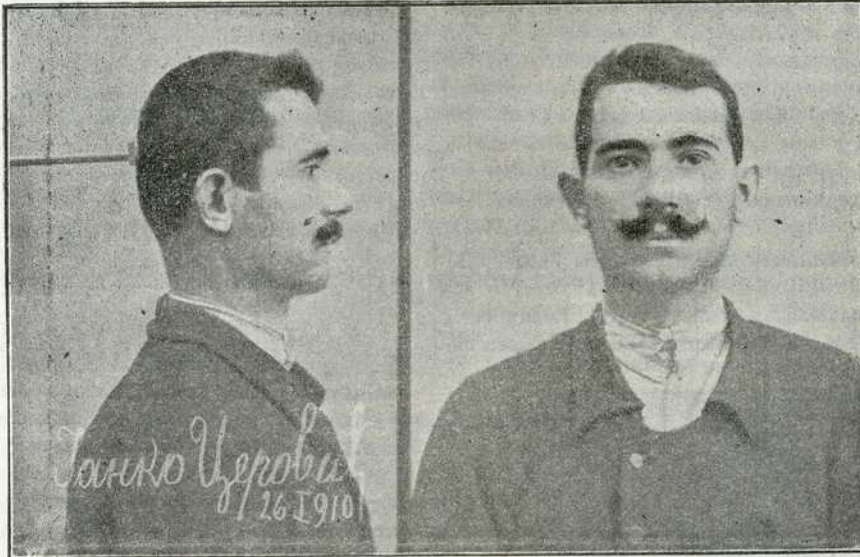
Ноћу између 20. и 21. пр. месеца извршена је опасна крађа у седларској радњи браће Пинкас и Штајн. Крадљивац је обио врата из дворишта, ушао у дућан, насилно отворио фиоку и из ње украо 50 динара.

Брзом истрагом, коју је водио кварт теразијски, убрзо се ушло у траг крадљивцу, који

е већ сутра дап био у рукама власти. То је овај **Јанко Церовић**, земљоделац из Криве Реке у округу ужичком, стар 25 година. Он је једном због крађе већ био на осуди, пошто га је, по његовом казивању, ужички првостепени суд пре 3 године осудио на 9 месеца затвора.

Јанко је дошао у Београд крајем септембра прошле године и врло је мало радио, нарочито последњи месец и по дана, те је оправдана

Гвозден је и прошле године био извршио једну крађу где је служио и за то кажњен пресудом кварта дорђолског од 11. априла 1909. год. Бр. 3494 са двадесет дана затвора. Он је професионални покућар — допов; погоди се да служи, обично не преда исправе господару, каже само име без презимена и чим му се укаже прилика краде и бежи. Тако је и сад ухваћен тек после неколико дана по извршеној крађи.

сумња да је још коју крађу извршио. У осталом он је једну већ признао иследној власти, и то крађу Љубомиру Станковићу, кафеџији код «Рајићевог Венца» на Дорђолу, где је насилно отворио кујнска врата, па кроз шубер из кујне ушао у кафану и из фијоке дигао 9 динара у новцу и толико у дувану.

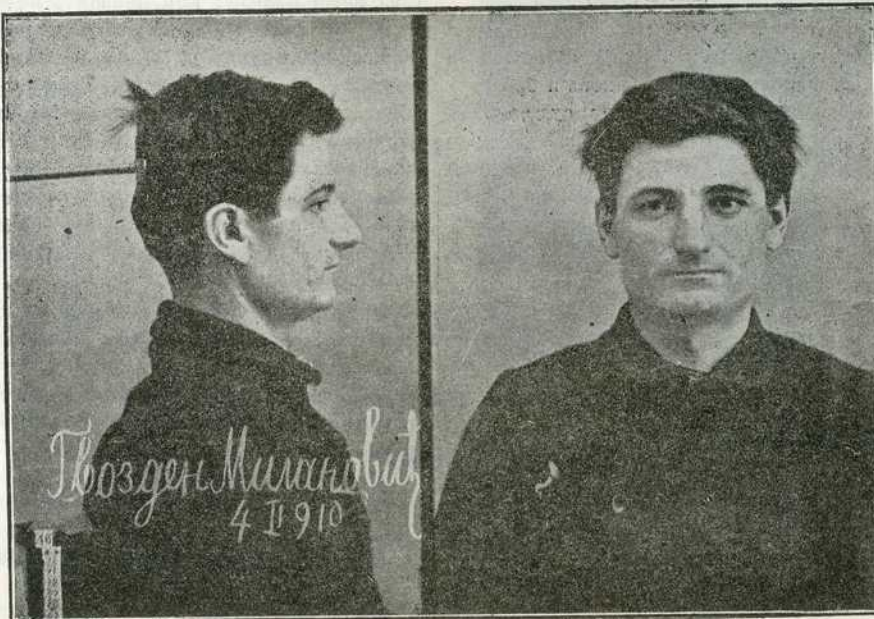
Ако је ко ово лице приметио на местима где су после крађе извршене, моли се да то и што би се друго знало о њему, достави иследној власти.

Гвозден Милановић, покућар, родом из Багрдана, стар 22 године, стављен је код кварта

Скреће се пажња на њ, ако је могуће да у њему ко упозна учиниоца још каквог дела.

КРАЂЕ СТОЈЕ

Ноћу између 20. и 21. пр. месеца непознати крађивци украли су Лазару и Стојчи Миленковићу из Паланке и то: Лазару једног коња маторог 6 година, длаке зелене са жигом «О»; Стојчи два коња; једног маторог 9 го-

дорђолског под кривичну истрагу и у притвор, што је своје газди Максу Фрајману, оvd. је-врејском свештенику, извршио крађу новца и ствари, као што смо јавили у 3. и 4. броју.

длака, длаке доратасте, цветастог у леву задњу ногу цуастог, високог 140 с. м. са жигом «О»; другог маторог 15—16 година, доратастог, цветастог, са жигом «О». Са коњима су покра-

дени амови и узде. — Денеша начелника среза јасеничког округа смедеревског Бр. 1559.

Непознати крађивац украо је Василију Милосављевићу, из Горње Коњуше, једног вола и једну краву. Во је матор 4 године, длаке сиво-зелене, рогова малих, а крава длаке зелене, рогова средњих. — Денеша начелника среза прокуначког Бр. 1006.

Ноћу између 13. и 14. пр. месеца украдена је Арсенију Обрадовићу, тежаку из Вукмановца, једна угојена крава, матора 7 година, длаке жуто-мрке, без роваша. — Денеша начелника среза левачког Бр. 524.

Ноћу између 8. и 9. пр. месеца украден је Милоју Стојановићу из Модре Стене један коњ, матор 5 година, длаке зелене. — Денеша начелника среза лужничког Бр. 214.

Ноћу између 19. и 20. пр. месеца непознати крађивци украли су Ђури Јаковљевићу из В. Моштанице једног јунца и јуницу. Јунац је матор 2 године, длаке мургасте, на челу цветаст, а јуница је матора 3 године, длаке сиве. — Денеша начелника среза посавског округа београдског Бр. 1122.

Ноћу између 21. и 22. пр. месеца непознати крађивац украо је Животи Миливојевићу, тежаку из Купиновца, два вола матора по 5 година; један је во длаке жуте, рогова унутра ловјених, а други длаке жерасте, рогова великих и виластих. — Денеша начелника среза ресавског Бр. 1233.

Код Љубомира Н. Вучковића, из Купиновца, тађен је један коњ настув, матор 3 године, длаке отворено доратасте на челу цветаст, на сребену са обе стране и на репу по мало бео. Држи се да је украден, јер му је билет лажан и украден из свеске сточних пасоша општине купиновачке. — Денеша начелника среза ресавског Бр. 1221.

Ноћу између 31. прошлог и 1. овог месеца непознати крађивци украли су Радосаву Милутиновићу, из Дражимировца, два вола матора по 6 година. Један је длаке жуте са танким љговима, а други је длаке беле са дебелим и кратким роговима. — Денеша начелника среза деспотовачког Бр. 1850.

Непознати крађивци украли су Јанићију Здравковићу, из Прекадина, једног бивола, маторог 3 године, и једну биволицу, матору 8 година. Обоје су длаке врране, малих рогова жигосани са Е/2. — Денеша начелника среза прокуначког Бр. 1480.

Обраћа се пажња свима полицијским и општинским властима на ове крађе и крађивце.

НАЗНАЊЕ

Комплети „Полицијског Гласника“ за 1908. и 1909. год., у елегантном тврдом повезу могу се добити у предшпиту по цену од 20 динара за једну годину. Комплети у меком повезу за 1908. и 1909. год могу се добити по цену од 15 за једну годину, или оба заједно за 25 динара.